

«Το περίπλοκο αίνιγμα που καλούμαστε να κατανοήσουμε και να λύσουμε είναι πως παρά την ολοένα αυξανόμενη οικονομία, αυξάνεται η εγκληματικότητα και το ποσοστό των ανθρώπων που ζουν σε κατάσταση φτώχειας και οι παραγκουπόλεις δημιουργούνται σε κάθε πόλη του πλανήτη. Πως είναι δυνατόν στην περίοδο της μεγαλύτερης τεχνολογικής και επιστημονικής εξέλιξης να απειλείται η ίδια η ζωή πάνω στον πλανήτη. Βρισκόμαστε στην ολοένα και πιο ξεκάθαρη αντίληψη πως η κατάσταση έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο και πως οι ισχυροί του πλανήτη πραγματικά δεν γνωρίζουν τι να κάνουν. »

Sir James Goldsmith

Με την πτώση του τείχους στο Βερολίνο το 1989 και πριν την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, (WTO), ένα βασικό ερώτημα σε γεωπολιτικό επίπεδο ήταν το πώς θα γινόταν η ενσωμάτωση των 4 δις κατοίκων των πρώην Ανατολικών χωρών. Το μοντέλο που επέλεξαν οι ΗΠΑ Ευρώπη και Ιαπωνία ήταν η παγκοσμιοποίηση.

Σε ένα άρθρο του ο καθηγητής του Harvard, Samuel P. Huntington, αναφέρει. “οι ελίτ της παγκοσμιοποίησης δεν έχουν πατρίδα, βλέπουν τα εθνικά σύνορα μιας χώρας (τα οποία με τον καιρό καταργούνται) ως εμπόδιο, και τις κυβερνήσεις ως κατάλοιπα του παρελθόντος που θα πρέπει να τους παρέχουν κάθε δυνατότητα για την διευκόλυνση και προώθηση των

σχεδίων τους στο παγκόσμιο στερέωμα”.

Όπως φαίνεται, η ανησυχία του Sir. Goldsmith, βρίσκεται στο ότι ένα αδέσμευτο και ανεξέλεγκτο σφαιρικό καθεστώς, (όπως προβλέπεται από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου), θα κατάρτεψε τον τρόπο με τον οποίο η προστιθέμενη αξία μοιράζεται μεταξύ του κεφαλαίου και της εργασίας. Συμφωνίες που επιτευχθήκαν διαχρονικά για τις σχέσεις κεφαλαίου / εργασίας μέσω πολιτικών συγκρούσεων, συλλογικών συμβάσεων, απεργιών, τώρα απειλείται με κατάρρευση. Οι κοινωνικές επιπτώσεις που θα δημιουργηθούν, θα ξεπεράσουν και τις πιο δεινές προβλέψεις του Marx.

Αν εξετάσουμε για παράδειγμα την βιομηχανία των τροφίμων, οι τέσσερις κυρίαρχες υπερεθνικές εταιρίες του πλανήτη, (Wal-Mart - USA, Tesco - UK, Royal Ahold - NL, Carrefour - France) μετέφεραν τις δραστηριότητες τους στην Κίνα. Εκεί βρήκαν πρόσφορο έδαφος για επενδύσεις πολύ φτηνό εργατικό δυναμικό και φορολογικές ελαφρύνσεις στις εισαγωγές-εξαγωγές. Από αυτή την άποψη, τα κέρδη των μεγα-εταιριών αυτών είναι τεράστια, μιας και έχουν τέσσερις εργάτες στην τιμή του ενός, χωρίς τον βραχνά των συνδικάτων, επιβολή ωραρίων, υγειονομικής περίθαλψης και ασφάλειας των εργαζομένων. Το ποσοστό των εργατικών ατυχημάτων είναι πολλαπλάσιο των ΗΠΑ, και ο αριθμός των αυτοκτονιών σε κινεζικά εργοστάσια είναι τραγικός. Παρά το ότι είναι ανταγωνιστικές εταιρίες, πολλά από τα προϊόντα τους είναι ακριβώς τα ίδια και το μόνο που αλλάζει είναι η ετικέτα του σκευάσματος. Αξίζει να σημειώσουμε ότι σε γενικές γραμμές η Κίνα προσπαθεί να είναι αξιόπιστη στις εμπορικές συναλλαγές που κάνει. Ωστόσο, ο όγκος παραγωγής είναι τεράστιος και αυτό οδηγεί σε λιγοστούς ελέγχους ποιότητας, οι οποίοι σπάνια φέρνουν αποτελέσματα. Για παράδειγμα, θυμηθείτε το γάλα για μωρά σε σκόνη που ήταν μολυσμένο με μελαμίνη (2008). Ένα άλλο τεράστιο ζήτημα είναι ότι στη Κίνα βρίσκεται το βασίλειο των απομιμήσεων, από ηλεκτρονικά είδη, επώνυμα ρούχα και κοσμήματα-ρολόγια, μέχρι φαρμακευτικά σκευάσματα που πολλές φορές μπορούν να αποβούν μοιραία. Αυτά τα «φάρμακα» που κατασκευάζονται σε Κίνα, Ινδίες, Βραζιλία έχουν σαρώσει το internet και κάνουν χρυσές δουλειές με ανθρώπους που δεν θέλουν να εκτεθούν π.χ. αγοράζοντας Viagra στο φαρμακείο της γειτονιάς τους, βρίσκουν τιμές ελκυστικές και βάζουν σε θανάσιμο κίνδυνο τη ζωή τους. Τα παραδείγματα είναι πολλά, με χάπια αδυνατίσματος, ηρεμιστικά και με συμπληρώματα διατροφής για τον «αθλητικό κόσμο». Οι μνήμες του σκανδάλου των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 είναι ακόμα νωπές.

Οι χώρες αυτές κατάφεραν και γεύονται τα θετικά της παγκοσμιοποίησης με ρυθμούς ανάπτυξης σε υψηλά ποσοστά και μια ομάδα νέων εξειδικευμένων πολιτικών που δεν επιτρέπουν να γίνονται επενδύσεις ρίσκου και είναι πολύ προσεκτικοί ως προς τους ξένους επενδυτές και κυρίως στους όρους που θέτουν, οι οποίοι είναι αρκετά αυστηροί. Η παγκοσμιοποίηση έφερε και θετικά στοιχεία στον πλανήτη, όπως η εύκολη διακίνηση της γνώσης, τεχνολογίας και τεχνογνωσίας, το μοίρασμα της προόδου στην Ιατρική, κ.ά. Όμως

είναι κοινή παραδοχή πως ο λαός του πλανήτη Γη βρίσκεται σε πολύ χειρότερη θέση καθώς η κοινωνικο-οικονομική ψαλίδα της ανισότητας μεταξύ των εχόντων και μη-εχόντων, έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και θα συνεχίσει να ανοίγει καθώς η ωμή κερδοσκοπία, κύριο χαρακτηριστικό του 19ου αιώνα, έχει επιστρέψει για τα καλά.

Η αυξανόμενη τάση των κατοίκων να εγκαταλείπουν την ύπαιθρο και να αστικοποιούνται, έχει ως αποτέλεσμα την πτώση της γεωργίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Με τον πληθυσμό της Γης να αυξάνεται οι πρώτες ύλες μειώνονται δημιουργώντας κρίση στην γεωργία την καλλιέργεια και κατ' επέκταση στην κτηνοτροφία. Έτσι, αναπόφευκτα, δημιουργούνται οι βιομηχανοποιημένοι κολοσσοί σίτισης οι οποίοι έχουν ολοκληρωτικά αναλάβει την παραγωγή, επεξεργασία, την προώθηση και διανομή. Η βιομηχανία της γεωργίας πάντα περιλαμβάνει ρίσκα όπως αυξομειώσεις σε τιμή, καιρικές συνθήκες, και ασθένειες, που είναι αδύνατον να προβλεφθούν. Όσοι καταφέρουν να είναι γρηγορότεροι, καλύτεροι και φθηνότεροι θα ελέγξουν την αγορά. Αυτοί οι παράγοντες οδήγησαν στην βιοτεχνολογία για την αύξηση της παραγωγής, ενισχύοντας τις καλλιέργειες ώστε να είναι ανθεκτικές σε εξωγενείς παράγοντες και να έχουν μεγαλύτερη ποσότητα του προϊόντος. Όμως οι συνέπειες από την είσοδο των Γενετικά Τροποποιημένων Οργανισμών στην ζωή μας είναι ένα γεγονός ανησυχητικό, καθώς δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τους κινδύνους που συνοδεύουν αυτές οι παρεμβάσεις στην μητέρα φύση. Με την κοινή παραδοχή πως ζούμε σε μια περίοδο όπου το ωμό κέρδος και η κυριαρχία είναι το ζητούμενο, δεν θα είναι σενάριο επιστημονικής φαντασίας-θρίλερ, η σκέψη πως ο διαβολικός κόσμος της κερδοσκοπίας έχοντας σύμμαχο την κυβερνητική ίντριγκα, την δολοπλοκία, την πολιτική της διαφθοράς και του εξαναγκασμού, επιτρέπουν τον γενετικό χειρισμό, (μετάλλαξη) και τη κατοχύρωση (πατέντα) των μορφών ζωής να χρησιμοποιούνται για να κερδίσουν τον παγκόσμιο έλεγχο της παραγωγής προϊόντων. Δυστυχώς, ο φόβος ότι στο πιάτο μας μπορεί να έχουμε προϊόντα της Monsanto, μια εταιρεία που για πάνω από μισό αιώνα κατασκεύαζε προϊόντα που σκότωναν την ζωή, (DDT-Agent Orange), τώρα δίνουν ζωή με μεταλλαγμένη μορφή!! Είναι τραγική ειρωνεία η κίνηση της Αμερικανικής Ανθρωπιστικής Βοήθειας να προσφέρει δημητριακά και άλλα τρόφιμα μεταλλαγμένα σε ανθρώπους που λιμοκτονούσαν στην Αφρική, οι οποίοι προτίμησαν να πεθάνουν από την πείνα παρά να φάνε αυτή την τροφή.

Σε έναν κόσμο όπου τα πάντα διακινούνται με τρόπους ανεξέλεγκτους καθώς οι συμφωνίες των υπερεθνικών και των πολιτικών συμφερόντων είναι ο νόμος, η υποτιθέμενη ετικέτα ποιότητας και προέλευσης έχει πάψει να αποτελεί προστασία για τον καταναλωτή καθώς αυτό που έχει στο τραπέζι του μπορεί να ξεκίνησε π.χ. από το Μεξικό, να πήγε στην Κίνα, στην Γαλλία και τελικά να «βαπτίστηκε» και Ελληνικό.

Άντε, και καλή μας όρεξη.

Michael Finn